

МОТИВИ към ПРИСЪДА №46/01.04.2024г.:

Срещу подсъдимия Т.В.В. от гр.Плевен е повдигнато обвинение за това, че:

През периода 14.01-19.04.2022г. в гр.Тръстеник, обл.Плевен и в гр.Плевен при условията на продължавано престъпление с цел да набави за себе си имотна облага възбудил и поддържал заблуждение у С.О.Б. от гр.Плевен, у В.В.С. от гр.Долна Митрополия, обл.Плевен и у Н.В.К. от гр.Тръстеник и с това им причинил имотна вреда в общ размер на 20 000лв., както следва:

- През периода 14.01-01.03.2022г. в гр.Тръстеник, обл.Плевен и в гр.Плевен с цел да набави за себе си имотна облага възбудил и поддържал заблуждение у В.В.С. от гр.Долна Митрополия, обл.Плевен, че ще му продаде свой съсобствен имот: Урегулиран поземлен имот с площ от 1 155кв.м., заедно с построените в него едноетажна жилищна сграда, лятна кухня, кухня, стопански сгради и гараж, находящ се в гр.Тръстеник, обл.Плевен, ул. ***, с което му причинил имотна вреда в размер на 8 500лв.

- На 08.02.2022г. в гр.Тръстеник, обл.Плевен и в гр.Плевен с цел да набави за себе си имотна облага възбудил заблуждение у С.О.Б. от гр.Плевен, че ще ѝ продаде свой съсобствен имот: Урегулиран поземлен имот с площ от 1 155кв.м., заедно с построените в него едноетажна жилищна сграда, лятна кухня, кухня, стопански сгради и гараж, находящ се в гр.Тръстеник, обл.Плевен, ул. ***, и на 08.02.2022г. в гр.Плевен поддържал това заблуждение, подписвайки Предварителен договор за продажба на същия имот, с което ѝ причинил имотна вреда в размер на 10 000лв.

- На неустановен ден през периода 01-19.04.2022г. в гр.Тръстеник, обл.Плевен и в гр.Плевен с цел да набави за себе си имотна облага възбудил и поддържал заблуждение у Н.В.К. от гр.Тръстеник, обл.Шевен, че ще ѝ продаде свой съсобствен имот: Урегулиран поземлец имот с площ от 1 155кв.м., заедно с построените в него едноетажна жилищна сграда, лятна кухня, кухня, стопански сгради и гараж, находящ се в гр.Тръстеник, обл.Плевен, ул. ***, с което ѝ причинил имотна вреда в размер на 1 500лв. – престъпление по чл.209, ал.1 вр. чл.26, ал.1 от НК.

Прокурорът поддържа обвинението срещу подсъдимия Т.В.В. и моли съда да му определи наказание към минимума предвиден в закона, предвид чистото му съдебно минало, като така определеното наказание да бъде намалено с основание чл.58а от НК с една трета и бъде определен подходящ изпитателен срок.

На основание чл. 76 от НПК пострадалият свидетел В.В.С. е конституиран като частен обвинител в наказателното производство. Чрез повереника си адв.В. от АК-Плевен поддържа повдигнатото срещу

подсъдимия В. обвинение.

Приет е на основание чл.84 и следващите от НПК предявения от В. В. против подсъдимия Т.В.В. граждански иск за заплащане на сумата от 8500 лева, представляваща обезщетение за причинени по естеството си имуществени вреди, ведно със законната лихва върху тази сума считано от датата на довършване на престъпното деяние – 01.03.2022г. до окончателното изплащане на сумата.

Пострадалият свидетел В.В.С. е конституиран като граждански ищец в наказателното производство. Чрез повереника си адв.В. от АК-Плевен изразява становище, че не поддържа предявения граждански иск, тъй като щетата е възстановена.

На основание чл. 76 от НПК пострадалият С.О.Б. е конституиран като частен обвинител в наказателното производство.

Приет е на основание чл. 84 и следващите от НПК предявеният от С.О.Б. против подсъдимия Т.В.В. граждански иск за заплащане на сумата от 10 000 лева, представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди, ведно със законната лихва върху тази сума считано от датата на довършване на престъпното деяние – 08.02.2022г. до окончателното изплащане на сумата.

Приет е на основание чл. 84 и следващите от НПК предявеният от С.О.Б. против подсъдимия Т.В.В. граждански иск за заплащане на сумата от 2000 лева, представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди, изразяващи се в причинени неудобства, притеснения и психически тормоз, ведно със законната лихва върху тази сума считано от датата на престъпното деяние – 08.02.2022г. до окончателното изплащане на сумата.

Пострадалият свидетел С.О.Б. е конституиран като граждански ищец в наказателното производство. В съдебно заседание повереникът на пострадалия свидетел С.Б. - адв.П. не се явява. Частният обвинител и гр. ищец Б. изразява становище, че не поддържа предявения граждански иск, тъй като щетата е възстановена. Моли съда да осъди подсъдимия В. да ѝ заплати направените по делото разноски за адвокатска защита.

На основание чл. 76 от НПК пострадалият Н.В.К. е конституирана като частен обвинител в наказателното производство.

Приет е на основание чл. 84 и следващите от НПК предявеният от Н.В.К. против подсъдимия Т.В.В. граждански иск за заплащане на сумата от 1500 лева, представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди, ведно със законната лихва върху тази сума считано от датата на довършване на престъпното деяние – 19.04.2022г. до окончателното изплащане на сумата.

Пострадалият Н.В.К. е конституиран като граждански ищец в наказателното производство. Частният обвинител и гр. ищец К. изразява становище, че не поддържа предявения граждански иск, тъй като щетата е възстановена.

Подсъдимият Т.В.В. разбира обвинението за какво е, признава изцяло

фактите изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт, отнася се критично към извършеното и моли съда за снизходителност при определяне на наказанието.

Упълномощеният защитник на подсъдимия Т.В.В. адв. Г.С. навежда правни доводи, че обвинението срещу подсъдимия В. е доказано по несъмнен начин и моли съда да определи минималното предвидено в закона наказание с подходящ изпитателен срок, като отчете доброто му процесуално поведение, демонстрирането на критично отношение към извършеното от него и обстоятелството, че е възстановил изцяло причинените щети на пострадалите лица.

Съдът като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено следното от фактическа страна:

Подсъдимият Т.В.В. през 2022г. живеел в гр.Тръстеник, обл.Плевен. Той и *** му С.С. В. били съсобственици в режим на СИО на Урегулиран поземлен имот с площ от 1 155кв.м., заедно с построените в него едноетажна жилищна сграда, лятна кухня, кухня, стопански сгради и гараж, находящ се в гр.Тръстеник, обл.Плевен, ул. ***. На 13.01.2022г. в сайта *** подсъдимият качил обява за продажба на къща със снимка на същата, находяща се в гр.Тръстеник, обл.Плевен за сумата от 39 000 /тридесет и девет хиляди/лв., представляваща описания вече имот.

В.В.С. от гр.Долна Митрополия, обл.Плевен научил от своя *** Р.С. за въпросната обява. Тъй като искал да закупи къща, на 14.01.2022г. в гр.Тръстеник, обл.Плевен той, придружаван от А.П., с която живеел на семейни начала, се срещнал лично с подсъдимия. Подсъдимият В. не работел като изпитвал нужда от финансови средства. Въпреки публикуваната от него обява за продажба на посочения вече имот, той нямал намерение да го продава, а единствено да си набави нужните му парични средства, дадени като Капаро, от различни кандидат-купувачи. В изпълнение на това си престъпно намерение подсъдимият показал на св.В. С. въпросната къща, намираща се в гр.Тръстеник, обл.Плевен, ул. ***. Постигнали договорка за покупко- продажба на имота като С. заплатил на подсъдимия капаро за имота в размер на 5 000 /пет хиляди/лв., за което била съставена разписка, подписана от подсъдимия и С.. На следващия ден св.С. посредством неговата позната В.Н. от негово име в гр.Тръстеник, обл.Плевен предал на подсъдимия сумата от 2 000 /две хиляди/лв. като капаро за Същия имот, за което отново била съставена разписка, подписана от подсъдимия. На 19.01.2022г. св.С. отново посредством неговата позната В.Н. от негово име в гр.Тръстеник, обл.Плевен предал на подсъдимия сумата от 800/осемстотин/лв. като капаро за същия имот, за което отново била съставена разписка, подписана от подсъдимия. На 01.03.2022г. св.С. и подсъдимият В. се срещнали в гр.Плевен в кантората на адв.П. В. от АК-Плевен. С. и подсъдимият В. подписали Предварителен договор за покупко-продажба на Урегулиран поземлен имот с площ от 1 155кв.м., заедно с построените в него едноетажна жилищна сграда,

лятна кухня, кухня, стопански сгради и гараж, находящ се в гр.Тръстеник, обл.Плевен, ул. ***, представляващ СИО между подсъдимия и *** му С.С. В., която била представлявана от подсъдимия В. с пълномощно, като С. предал на подсъдимия сумата от 700 /седемстотин/лв. като капаро за имота като общият размер на платеното от С. на подсъдимия капаро възлизал на 8 500 /осем хиляди и петстотин/лв. Съгласно договора имотът се продавал за сумата от 29 000 /двадесет и девет хиляди/лв. като при подписването на договора купувачът С. бил заплатил като предплата /капаро/ сумата от 8 500 /осем хиляди и петстотин/лв. В договора било уговорено, че страните се задължават да се явят при *** за изповядване на сделката в срок до 31.05.2022г. като този срок можел да бъде променен само с писмено споразумение между тях. След подписването на предварителния договор св.С. няколкократно се опитал да се свърже по телефона с подсъдимия с оглед изповядване на сделката, но подсъдимия не отговарял. Опитал се да го издири и на адреса му, но без успех. Подсъдимият нямал никакво намерение да се срещне със св.С. и да му продаде въпросния имот. На 31.05.2022г. св.С. се явил в гр.Плевен пред уговорения с подсъдимия ***- *** И.И. с рег. №*** на Нотариалната камара с оглед изповядване на сделката, но подсъдимият не се явил, за което бил съставен съответен протокол от ***а. Св.С. отново търсил подсъдимия по телефона и на адреса му, но не го открил. На 07.06.2022г. св.С. извършил проверка в Агенцията по вписванията-гр.Плевен като установил, че въпросният имот, съсобственост на подсъдимия и *** му, вече бил продаден на друго лице. За случилото се депозирал жалба до ОД на МВР-Плевен.

С.О.Б. живее на семейни начала с А.Ю.И. в гр.Плевен. В края на 2021г. двамата решили да си закупят къща в околностите на гр.Плевен. За целта Б. изтеглила банков заем в размер на 30 000 /тридесет хиляди/лв. Във фейсбук видели обява за продажба на къща в гр.Тръстеник, обл.Плевен за сумата от 37 000 /тридесет и седем хиляди/лв. Свързали се с лицето по обявата - подсъдимият Т. В.. Той нямал намерение да продава имота, а единствено да си набави парични средства- парични средства, дадени като капаро, от различни кандидат-купувачи. В изпълнение на това си престъпно намерение на 08.02.2022г. подсъдимият се срещнал със С.Б. и А.И. пред къщата, която продавал, находяща се в гр.Тръстеник, ул. ***. Показал им я и отвътре. Договорили се да им я продаде за сумата от 35 000 /тридесет и пет хиляди/лв. като сключат предварителен договор и му платят капаро в размер на 10 000 /десет хиляди/лв., а той им предаде ключ за къщата. Същия ден - 08.02.2022г. в гр.Плевен, Б., И. и подсъдимият В. посетили кантората на адв.С.Г. от АК-Плевен. Там Б. и подсъдимият В. подписали Предварителен договор за покупко-продажба на посочения имот като Б. заплатила на подсъдимия капаро в размер на 10 000 /десет хиляди/лв., а В. ѝ предал ключ, за който казал, че е за къщата, въпреки ясното му съзнание, че няма да им продаде имота. Съгласно предварителния договор цената на имота била 35 000лв., било платено капаро от С.Б. в размер на 10 000лв. в деня на подписването му и окончателният договор трябвало да се сключи до 08.03.2022г., като този

срок можело да бъде променян само по взаимно съгласие с допълнително писмено или устно споразумение. Според съдържанието на договора продавачът в лицето на подсъдимия В. декларирал, че няма друг предварителен договор за въпросния имот. На 09.02.2022г. Б. и И. посетили имота в гр.Тръстеник, обл.Плевен, за който били сключили предварителен договор за покупко-продажба с подсъдимия. Опитали се да отключат къщата с ключа, даден им от подсъдимия, но не успели. Свързали се по телефона с Т. В., който им заявил, че вероятно е станала грешка. След няколко дни И. се срещнал с него, като В. отказал да му даде ключ за къщата. До 08.03.2022г. не бил сключен окончателен договор за покупко-продажба на имота на подсъдимия. В края на май 2022г. И. се свързал с В., за да си поиска отново капарото, но подсъдимият му заявил, че му предстои изповядване на сделка за имота с друго лице, като нямал намерение да връща капаро, тъй като според него И. и Б. се били отказали от сделката, при което губили капарото. Впоследствие Б. и И. установили, че подобен начин подсъдимият бил измамил и други лица като сигнализирали прокуратурата.

Н.В.К. живее в гр.Тръстеник, обл.Плевен. През м.април 2022г. тя видяла в различни сайтове обява за продажба на имот за сумата от 39 000лв, находящ се в близост до адреса ѝ в посочения град. Имотът представлявал урегулиран поземлен имот с площ от 1 155кв.м., заедно с построените в него едноетажна жилищна сграда, лятна кухня, кухня, стопански сгради и гараж, находящ се в гр.Тръстеник, обл.Плевен, ул. ***, съсобственост на Т.В.В. и *** му С.С. В.. К. се свързала с лицето по обявата - подсъдимият Т. В.. Той нямал намерение да продава имота, а единствено да си набави парични средства - парични средства, дадени като капаро, от различни кандидат-купувачи. В изпълнение на това си престъпно намерение на неустановен ден през периода 01-19.04.2022г. в гр.Тръстеник, обл. Плевен пред въпросния имот той се срещнал с Н. К. и И.А., с когото тя живеела на семейни начала. Договорили се за продажба на имота на цена от 30 000лв. като подсъдимият В. поискал капаро още тогава. К. поискала всичко да е документирано, за да му даде капаро. На 19.04.2022г. въпреки че нямал намерение да продава имота, В. се явил при *** С.П. в гр.Плевен. Там се явила и К., като с подсъдимия подписали Предварителен договор за покупко-продажба на посочения вече имот и тя му заплатила капаро в размер на 1 500лв., което било отразено в самия договор. Съгласно договора страните се задължавали да сключат окончателен договор до 31.05.2022г., като промяна в договорения срок можело да стане само по взаимно писмено споразумение на страните по договора. Съгласно договора продавачът в лицето на подсъдимия В. декларирал, че не е сключвал други предварителни договори за този имот към 19.04.2022г. като се задължавал да не сключва такива до сключването на окончателния договор за покупко-продажбата на имота по нотариален ред. На 05.05.2022г. в публикация в „Забелязано в Плевен“ К. видяла снимка на имота, за който била сключила предварителен договор с подсъдимия, и снимка на самия подсъдим, като прочела информация, че този човек е измамил и други хора, вземайки капаро

от тях за продажба на същата къща. Свързала се с подсъдимия В., който ѝ обяснил, че публикацията касаела кандидат-купувачи, които се били отказали от сделката с къщата. К. настоявала да изповядат сделката по-бързо, но подсъдимият отлагал. На 31.05.2022г. Н. К. се явила в гр.Плевен пред уговорения с подсъдимия ***-*** С.П. с рег. №*** на Нотариалната камара с оглед изповядване на сделката. Уведомила за тора подсъдимия чрез приложението „viber“ и му звъняла на мобилния номер, като той не отговорил на обажданията ѝ. До края на работното време на нотариалната кантора подсъдимият не се явил там, за което бил съставен съответен протокол от ***а. Впоследствие депозирала сигнал до органите на МВР за извършената ѝ измама.

Междувременно на 21.04.2022г. подсъдимият подписал Предварителен договор за покупко-продажба на инкриминирания имот с Я.Ц.К. от гр.Плевен за сумата от 35 000лв., като отново декларираше в него, че няма подписани други предварителни договори за имота, като не бил уговорен краен срок за сключване на окончателния договор. На 07.06.2022г. подсъдимият В. продал като съсобственик и пълномощник на другия съсобственик-неговата *** С.С. В. с Нотариален акт №61, том VI, рег. №4924, дело №670/22г. по описа на *** С.И. с рег. №*** на Нотариална камара на Я.Ц.К. от гр.Плевен. Урегулиран поземлен имот с площ от 1 155кв.м., заедно с построените в него едноетажна жилищна сграда, лятна кухня, кухня, стопански сгради и гараж, находящ се в гр.Тръстеник, обл.Плевен, ул. ***, за сумата от 10 500лв. /съгласно НА/.

На 13.03.2024г. *** на подсъдимия Т. В. – А.Д., е превела по банков път на В.В.С. сумата от 8500 лева, на С.О.Б. сумата от 10000 лева и на Н.В.К. сумата от 1500 лева.

Горната фактическа обстановка се установява от направените самопризнанията на подсъдимия Т.В.В. и обявени от съда по реда на чл.372 ал.ІV от НПК, както и от всички събрани доказателства в досъдебното производство, приобщени към доказателствения материал по делото по реда на чл.283 от НПК – показанията на свидетелите В. В. С., В. И.а Н., С. О. Б., А.Ю.И., Н. В. К. и Я.Ц.К., копия на предварителни договори, разписки, разпечатки от кореспонденция по „***“ и др. писмени доказателства.

От така установената фактическа обстановка е видно, че Т.В.В. е осъществил съставомерните признаци от обективна и субективна страна на престъпление по чл.209 ал.1 вр. чл.26 ал.1 от НК.

От обективна страна подсъдимият Т.В.В. през периода 14.01-19.04.2022г. в гр.Тръстеник, обл.Плевен и в гр.Плевен при условията на продължавано престъпление с цел да набави за себе си имотна облага е възбудил и поддържал заблуждение у С.О.Б. от гр.Плевен, у В. В. С. от гр.Долна Митрополия, обл.Плевен и у Н.В.К. от гр.Тръстеник и с това им причинил имотна вреда в общ размер на 20 000лв.

Престъплението измама е налице, когато деецът с цел да набави за себе

си или за друго имотна облага, възбуди или поддържа у някого заблуждение и с това причини нему или другиму имотна вреда. Измамата се отличава с това, че има два предмета, върху които по някакъв начин се въздейства – измаменото лице и ощетеното имущество, като последното се намира във фактическата или разпоредителната власт на измамения, поради което той има възможността да се разпорежда с имуществения предмет. В настоящия случай подсъдимият В. е създал невярна представа у С.О.Б. от гр.Плевен, у В. В. С. от гр.Долна Митрополия, обл.Плевен и у Н.В.К. от гр.Тръстеник, че ще изпълни задълженията си съгласно подписаните предварителни договори и е поддържал тази заблуда, вследствие на което същият са се разпоредил с посочените парични суми, които са му платени. Както доктрината, така и съдебната практика неизменно приемат, че в принципен план е възможно договорните отношения да бъдат използвани като средство за мотивиране на пострадалия да извърши акт на имуществено разпореждане, без деецът да предостави насрещната престация, за която страните по сделката са постигнали съгласие. Договорните отношения могат да бъдат използвани като способ за измама, само когато деецът поначало няма намерение да изпълнява задълженията си по тях. Изначалната липса на такова намерение е необходимо да съществува към момента на договарянето, а не в последствие, най-малкото поради това, че прекият умисъл и користната цел като аспекти на субективната страна на измамата следва да са налични към този момент. Не всяко неизпълнение на договор обаче е измама по смисъла на чл.209 ал.1 от НК. Разграничителните критерии между престъпното посегателство и неизпълнението на договор са свързани с намерението на дееца реално да се задължи и с възможността да изпълни поетите задължения. За да се приеме, че деянието осъществява коментирания престъпен състав, трябва да се установи, че още към момента на сключване на договора деецът няма намерение и възможност реално да изпълни поетите задължения, които са единствено средство за въвеждане на пострадалия в заблуждение, за да извърши последният съответния акт на имуществено разпореждане. Тогава, когато отношенията се уреждат изцяло на плоскостта на гражданското право, неизправната страна по договора го е сключила с намерението да изпълни поетия ангажимент и да престира уговореното в съответния срок и по начина, договорен от страните по сделката. Наред с това тя по принцип има възможност да изпълни задълженията си, но по една или друга причина не съумява да стори това. Както бе посочено по-горе, по безспорен и несъмнен начин се установява, че В. е въвел в заблуждение Б., С. и К. с единствената цел, да набави за себе си имотна облага, като чрез въвеждането им в заблуждение, че ще продаде УПИ с площ от 1155кв.м, заедно с построен в него едноетажна жилищна сграда, лятна кухня, кухня, стопански сгради и гараж, находящ се в гр.Тръстеник, обл.Плевен, ул. ***, е получил капаро /авансови плащания/, с които неправомерно да се обогати, без реално да е можел да изпълни поетите ангажименти, и осъзнавайки, че с действията си ще причини имотна вреда на съответните лица. Т.е. деянието

му следва да се квалифицира като „измама“ по смисъла на чл.209, ал. 1 от НК, което е имуществено престъпление, насочено против собствеността и в завършения си вид винаги има за последица имотна вреда за конкретно лице. Освен това, видно от доказателствата подсъдимият В. умишлено и с конкретни действия, е въвел в заблуждения лицата Б., С. и К., от които се е стремил да получи имотна облага, като обещава, че ще им продаде имота, без да е имал намерение и възможност реално да изпълни ангажимента. Следователно поетите ангажименти са били само средството за въвеждане на лицата в заблуждение, за да извършат те съответното имуществено разпореждане, с което трайно да намалят своя патримониум с не възстановим разход. Т.е. с действията си Т. В. В. е довел намеренията си до резултат, който е увредил имуществото на физическите лица, тъй като именно под неговото въздействие, са предприети съответните актове на имуществено разпореждане, довело до отрицателното изменение в имуществото им. Именно затова и при съобразяване с непротиворечивата съдебна практика по наказателни дела, като например Решение № 67 от 01.03.2011 г. на ВКС по н.д. № 726/2010 г. на I н.о., според която налице е измама, дори ако деецът само използва договорните отношения като способ за въвеждане, респ. поддържане на заблуждението, но поначало няма намерение, респ. няма обективна възможност да изпълнява произтичащите от тях задължения, е констатирано наличието на достатъчни и безспорни доказателства за пряк умисъл и користна цел у В. към осъществяване на деянията.

От обективна страна с действията си подсъдимият Т. В. В. е реализирал 3 отделни деяния през периода от 14.01.2024г. до 19.04.2022г. в гр.Тръстеник и в гр.Плевен, извършени през непродължителен период от време, при една и съща обстановка и при еднородност на вината, като последващото се явява от обективна и субективна страна продължение на предшестващото, се установява, че е реализирано продължавано престъпление по смисъла на чл.26, ал. 1 от НК.

Т. е. събрани са безспорни доказателства, че Т. В. В. е осъществил престъпление, което следва да се квалифицира по състава на чл.209, ал.1, вр. с чл.26, ал.1 от НК.

Според защитата, подсъдимият В. няма как да е извършил престъплението при положение, че са налице гражданско-правни отношения, поради наличието на съставените писмени документи – предварителни договори.

Този довод не може да бъде споделен.

При наказателноправната измама деецът използва договорни отношения без намерение да се задължи по тях – т.е. договорните отношения се използват с измамлива цел, като деецът няма изобщо намерение да изпълни задълженията си.

Налице е разлика между гражданската измама и тази, съставляваща престъпление по чл.209 от НК. При гражданската измама неверните

представи са относно определени елементи на дадена правна сделка или относно условията, при които тя ще се изпълнява. Нейният пряк резултат е сключеният договор, с което гражданската измама е довършена, тъй като ЗЗД не изисква да е започнало дори изпълнението на поетите от страните задължения, още по-малко да е осъществен акт на имуществено разпореждане и да е настъпила имотна вреда.

За измамата по чл.209 от НК тези елементи са задължителни за обективната страна на престъплението, т.е. първото различие е в резултата: при гражданската се касае само до сключен договор, докато при наказателната законът изисква и да е причинена имотна вреда на измамения или на трето лице, мотивирана от неправилната представа за нещата.

Втората разлика е в тяхната субективна страна. При гражданската измама едната страна цели само сключване на договора, докато за измамата по чл.209 от НК е задължително деецът да преследва користна цел - да набави за себе си или за друго имотна облага, като същевременно съзнава, че последната е невъзможна без причиняване на вредата. Както користната цел, така и прекият умисъл са елементи от състава на престъплението и подлежат на доказване в наказателния процес, докато в гражданското право вината се предполага до доказване на противното, т.е. умисъла за измама.

Следва да се отбележи различието в правните последици. Измамата по чл.209 от НК е престъпление от общ характер и като такова е основание за търсене на наказателна отговорност от нейния извършител, като наказателната отговорност не може да отпадне дори и при доброволно възмездяване на причинената имотна вреда.

От обективна страна, за да е налице измама, е необходимо деецът с цел да набави за себе си или за друго имотна облага да възбуди или поддържа у някого заблуждение (чл.209, ал.1 от НК) или със същата цел да използва заблуждението, неопитността или неосведомеността на някого (чл.209, ал.2 от НК). Основна характеристика на измамата е неправилната представа на измаменото лице, която е от съществено значение за вземане на последващите решения. Възбуждането на заблуждение е налице, когато деецът проявява активност с цел установяване на една невярна представа и има определен принос за заблуждението.

Измамата е резултатно увреждащо престъпление, защото законът изисква, вследствие на акта на имуществено разпореждане, да е настъпила имотна вреда, като отрицателното изменение може да настъпи както в имуществото на измамения, така и в имуществото на трето лице. За съставомерността на престъплението не е необходимо да съществува идентичност между измамения и ощетения.

Предвид изложените по-горе теоретични постановки, приведени към разглежданата хипотеза, настоящият съдебен състав счита, че от решаващо значение за наказателната отговорност на подсъдимия В. е наличието, респ. липсата на намерение да се задължи по сделките в момента на сключването

им. Важността на въпроса изисква всички доказателства да се обсъдят във връзка с него. Наличието на валидни от гражданска гледна точка договори, извършените по тях извършените плащания, и последващото признание на задължението нямат отношение към съставомерността на деянието. В този смисъл е и непротиворечивата съдебна практика по наказателни дела, като например Решение № 1 от 1.02.2012 г. на ВКС по н.д.№ 2923/2011г., II н.о., НК, Решение № 288 от 2.07.2012г. на ВКС по н.д.№ 942/2012г., II н.о., НК и др. Според теорията и доктрината, по принцип неизпълнението на задълженията само по себе си не води до извод, че се касае до измамливо действие, но е възможно договорните отношения да бъдат използвани за създаване на невярна представа в пострадалия относно действителното фактическо положение и това да го мотивира да извърши акта на имуществено разпореждане. В съответствие с общия принцип, че договорите следва да се спазват, по начало се предполага, че контрахентите могат да изпълнят поетите задължения. Всеки от тях дължи определено поведение и действителното му намерение да поеме задължение се установява от действията, в които се е обективирало деянието. В конкретния случай предмет на сделките е продажба на недвижим имот, който подсъдимият В. се задължил да продаде на свидетелите Б., С. и К., а последните от своя страна - да заплати авансово договорената цена. Както се установява от събраните доказателства, подсъдимият В. е продал на 7.06.2022г. недвижимия имот на Я.Ц.К. и обективно не е имал възможност да изпълни задълженията си по сключените предварителни договори за продажба. Следователно, още в момента на сключването на сделките подсъдимият В. не е имал обективна възможност да изпълни задълженията си, тъй като имотът е един и няма как да бъде прехвърлен по нотариален ред на трима различни купувачи. Деянията са довършени с актовете на имуществено разпореждане от пострадалите Б., С. и К., поради което без значение за съставомерността им е последващото поведение на дееца, изразило се в признаване на задълженията. Тук е мястото да се обърне особено внимание на интензитета и кратките срокове, при които са били сключени трите договора за продажба на недвижимия имот. Както бе посочено по-горе, подсъдимият В. умишлено и с конкретни действия, е въвел в заблуждения лицата Б., С. и К., от които се е стремил да получи имотна облага, като обещава, че ще извърши нещо, без да е имал намерение и възможност реално да изпълни задълженията. Следователно поетите задължения по сключените договори са били само средството за въвеждане на лицата Б., С. и К. в заблуждение, за да извършат те съответното имуществено разпореждане, с което трайно да намалят своя патримониум с невъзстановим разход.

В този смисъл неоснователни са доводите на защита, че от наказателно правна гледна точка липсва съставомерност на деянието.

Доказателствата по делото сочат на категоричен извод, че подсъдимият В. е използвал гражданско-правни отношения, но с това е извършил наказателно правна измама. Това е така, защото същият е поел

задължения, които поначало не е имал намерение да изпълни, тъй като е знаел много добре, че няма как един и същ недвижим имот да продаде на трима различни купувачи.

От субективна страна престъпното деяние е осъществено при пряк умисъл по смисъла на чл. 11, ал. 2, предл. 1 от НК. Подсъдимият е съзнавал общественотоопасният характер на деянията, предвиждал е настъпването на общественотоопасните последици и пряко ги е целял. Налице е конкретна цел в подсъдимият да набави за себе си имотна облага. Подсъдимият е извършил деянията с пряк умисъл и користна цел. Същият е съзнавал, че въвежда в заблуждение С., Б. и К., че ще им продаде един и същ имот, съзнавал е, че няма обективна възможност да изпълни задълженията си. Подсъдимият е съзнавал, че причинява имотна вреда на С., Б. и К. и че набавя за себе си имотна облага.

При определяне размера на наказанието на подсъдимия Т.В.В. съдът съобрази от една страна като смекчаващи отговорността обстоятелства – доброто процесуално поведение на подсъдимия, насочено към разкриване на обективната истина по делото, демонстрирането на критично отношение към извършеното от него деяние, чистото му съдебно минало към момента на извършване на деянието, както и обстоятелството, че доброволно е възстановил причинените имотни вреди на пострадалите лица. Като отегчаващи отговорността обстоятелства по отношение на подсъдимия В.

съдът взе предвид, че същият е извършил измамни действия спрямо три лица, като деянието му е осъществено при продължавано престъпление, както и немалкият размер на причинената имотна вреда.

Съдът осъди подсъдимия Т.В.В. за извършеното престъпление по чл.209 ал.1 вр. чл.26 ал.1 от НК при спазване разпоредбата на чл.54 от НК при превес на смекчаващи отговорността обстоятелства на две години и три месеца лишаване от свобода, като на основание чл.58а ал.1 от НК вр.чл.373 ал.2 от НПК намали така определеното наказание с една трета или подсъдимият В. следва да търпи наказание в размер на една година и шест месеца лишаване от свобода, като на основание чл.66 ал.1 от НК изтърпяването на наложеното наказание се отлага с четиригодишен изпитателен срок. По отношение на подсъдимия В. са налице кумулативните предпоставки на чл.66, ал.1 от НК, а именно - наложеното наказание е до три години лишаване от свобода, подсъдимият не е осъждан на наказание лишаване от свобода за извършено престъпление от общ характер и за действителното му поправяне не е необходимо и наложително той реално да изтърпи наложеното наказание. Преценката на съдебния състав за условното осъждане е свързана с личността на подсъдимия В. и прогнозата за нейното поправяне и превъзпитание

Съдът счита, че това по вид и размер наказание ще изпълни целите на специалната и генералната превенция, визирани в чл.36 от НК.

Съдът отхвърли предявения от В. В. С . против подсъдимия Т.В.В.

граждански иск за заплащане на сумата от 8500 лева, представляваща обезщетение за причинени по естеството си имуществени вреди, като ПОГАСЕН ЧРЕЗ ПЛАЩАНЕ. Налице са предпоставките за уважаване на предявения граждански иск, а именно – виновно противоправно поведение на подсъдимия, настъпил вредоносен резултат и причинна връзка между това противоправно поведение на подсъдимия и резултата. Установи се, че в резултат на виновните (умишлени) и противоправни действия на подсъдимия В. свидетелят С. е претърпял вреда в размер на 8500 лева. Посочената сума на претърпените вреди, точно съответства на предмета на исковата претенция и на размера, описан в диспозитива на обвинителния акт, но същата не следва да бъде присъдена на гражданския ищец, тъй като по време на съдебното следствие сумата е заплатена от *** на подсъдимия.

Съдът осъди подсъдимия Т.В.В. да заплати на основание чл. 45 от ЗЗД на В.В.С. законната лихва върху сумата от 8500 лева, считано от датата на увреждането – 01.03.2022г. до окончателното изплащане на сумата – 18.03.2024г.

Съдът отхвърли предявения от С.О.Б. против подсъдимия Т.В.В. граждански иск за заплащане на сумата от 10 000 лева, представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди, като ПОГАСЕН ЧРЕЗ ПЛАЩАНЕ. Налице са предпоставките за уважаване на предявения граждански иск, а именно – виновно противоправно поведение на подсъдимия, настъпил вредоносен резултат и причинна връзка между това противоправно поведение на подсъдимия и резултата. Установи се, че в резултат на виновните (умишлени) и противоправни действия на подсъдимия В. свидетелят Б. е претърпял вреда в размер на 10000 лева. Посочената сума на претърпените вреди, точно съответства на предмета на исковата претенция и на размера, описан в диспозитива на обвинителния акт, но същата не следва да бъде присъдена на гражданския ищец, тъй като по време на съдебното следствие сумата е заплатена от *** на подсъдимия.

Съдът осъди подсъдимия Т.В.В. да заплати на основание чл. 45 от ЗЗД на С.О.Б. законната лихва върху сумата от 10 000 лева, считано от датата на увреждането – 08.02.2022г. до окончателното изплащане на сумата – 18.03.2024г.

Съдът отхвърли предявения от Н.В.К. против подсъдимия Т.В.В. граждански иск за заплащане на сумата от 1500 лева, представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди, като ПОГАСЕН ЧРЕЗ ПЛАЩАНЕ. Налице са предпоставките за уважаване на предявения граждански иск, а именно – виновно противоправно поведение на подсъдимия, настъпил вредоносен резултат и причинна връзка между това противоправно поведение на подсъдимия и резултата. Установи се, че в резултат на виновните (умишлени) и противоправни действия на подсъдимия В. свидетелят К. е претърпял вреда в размер на 1500 лева. Посочената сума на претърпените вреди, точно съответства на предмета на исковата претенция

и на размера, описан в диспозитива на обвинителния акт, но същата не следва да бъде присъдена на гражданския ищец, тъй като по време на съдебното следствие сумата е заплатена от *** на подсъдимия.

Съдът осъди подсъдимия Т.В.В. да заплати на основание чл. 45 от ЗЗД на Н.В.К. законната лихва върху сумата от 1500 лева, считано от датата на увреждането – 19.04.2022г. до окончателното изплащане на сумата – 18.03.2024г.

Съдът осъди на основание чл.189 ал.3 от НПК подсъдимия Т.В.В. да заплати държавна такса съобразно размерите на гражданските иски в размер на 800лв. по сметка на Плевенски районен съд.

Съдът осъди на основание чл. 189, ал.3 от НПК подсъдимия Т.В.В. да заплати на В.В.С. направените разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 800лв.

Съдът осъди на основание чл. 189, ал.3 от НПК подсъдимия Т.В.В. да заплати на С.О.Б. направените разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 1500лв.

По гореизложените съображения съдът постанови присъдата си.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: